Beseda o viniških Kresnicah

Prispevek k lepim narodnim običajem v Beli Krajini

Ljubljana, 31. avgusta.

Ponekod zažigajo na kresni večer kresove, pri nas v Beli Krajini pa kresujejo na ta večer Kresnice.

Kresnice so pri nas na Vinici po štiri v skupini. To so mlada dekleta, ki so oblečena v preprosto, snažno nedeljsko narodno nošo brez pisanega svilaša in pisanih trakov. Pokrita so z belo pečo, katero si potegnejo globoko na oči, da jim je del obraza skrit. Z njimi hodi mlad fant, zvan vojač, ki spremlja njihovo petje na piščeli. Pred davnimi leti je spremljal Kresnice vojač - diplar, kakor je razvidno s slike Danes pri nas dipal ni več. Narediti bi jih še kdo znal, toda diplati, žal, ne zna več nihče. Leta 1937 je umrl na Goleku št. 5 pri Vinici posestnik Ive Benetič, ki je bil poslednji, ki je znal diplati. Diplal je tako lepo, da so ga poslušali tako radi, kakor poslušamo danes radi harmoniko. Tako mi je zatrjeval 64letni Miha Stegne z Goleka.

Ko so diple izginile in diplarji pomrli, je spremljal Kresnice vojač s piščeli, danes pa jih spremlja navadno z muzikami (orglicami).

Leta 1902, ko sem preživela prvi kresni večer na Vinici, je kresovalo sedem ali pa še več skupin Kresnic po viniškem okolišu. Vso noč so se vrstile kakor roji večernih vil bele postave po štiri in štiri s svojim vodjo od hiše do hiše in vso noč so valovali po ozračju otožni akordi: »Bog daj, Bog daj dobro leto!«

Bele Kranjice imajo zelo nizke glasove. Če bi jih tujec čul, pa jih ne videl, bi mislil, da pojejo moški ne pa ženske. Pri pesmi Kresnic pridejo njihovi nizki glasovi prav posebno do veljave.

Pri kresovanju so se Kresnice postavile blizu k hiši, navadno blizu vrat, tako kakor je razvidno s slike. V Črnomlju na festivalu tega niso mogle prikazati, ker so kresovale na odprtem prostoru, kjer ni bilo hiš.

Kresnice pri svoji pesmi imenujejo najstarejšega sina pri hiši. Besedilo je naslednje:

Bog daj, Bog daj dobro večer,
[daj nam Bože dobro leto,]
za jutrom je tratornica,
na tratorki posteljica,
na posteljki sinko Ive,
stan se gori, sinko Ive,
tvoju rožu drugi trga.
Nek ju trga, mila majko,
hitit ću se preko mora,
preko mora, kraj Dunava,
ulovit ću, moja bit će.
Fala, fala, mila majko,
lepo ste nas darovali,
daroval Vas Bog, Marija
z lepim žitom in pšenico,
s sladkim vincem in rakijo,
daj nam Bože dobro leto!

Kjer so pri hiši same hčere, kresujejo najstarejšo hčer, in sicer:

Bog daj, Bog daj dobro večer,
[daj nam Bože dobro leto,]
za večerkom bolje jutro,
na to streho rosa padla,
pod to streho devojčica,
devojčica lepa Mare.
Ona ima dvoje prosce,
dvoje prosce sunce, mesec,
komu bi jo bolje dati,
al mesašču al sunašcu,
misačko se pomladuje,
pomladuje, postaruje,
sunašce je zmer jednako,
zmer jednako, Bogu drago,
Bogu drago, bogu milo,
Fala, fala, mila majko.
Itd. kakor zgoraj.

Pred župniščem kresujejo takole:

Bog daj, Bog daj dobro večer,
[daj nam Bože dobro leto,]
višnjice su obrodile,
na gradcu se naklinile,
Ke jih čuva čuvarica,
Gospodova službenica.
Tod je pala ozka stoza,
po ke mašnik šetujejo,
svete maše mašujejo,
da živuči k maše hode,
za preminuče Boga mole.
Fala, fala, mlad gospone,
lepo ste nas darovali,
daroval Vas Bog, Marija
Itd.

Besedilo kresne pesmi pa ni po vseh vaseh točno enako. Pri nas so kresovali tudi tako:

Bog daj, Bog daj dobro večer,
[daj nam Bože dobro leto,]
za večerkom bolje jutro,
stoji lepa prozenela,
prozelena tratornica,
nanju spava devojčica,
devojčica lepa Kate.
Ona ima dvoje prosce,
dvoje prosce sunce, misec,
komu bi jo bolje dati,
bolje suncu neg misecu,
Misečko se pomladuje,
al sunašce je sve jednako,
sve jednako, Bogu drago.
Fala, fala, mila majko,
lepo ste nas darovali.
Itd.

Še ena varianta:

Bog daj, Bog daj dobro večer,
[daj nam Bože dobro leto,]
za večerkom bolje jutro,
za jutru je tratornica,
na tratorki hladna senca,
na senci je posteljica,
na posteljki mladi junak,
mladi junak, sinko Janko.
Njegva majka stiha šeće,
stiha seče, milo zove,
stan se gore, mladi sinko,
tvoju rožu drugi trga.
Naj jo trga, naj jo nosi,
preko mora, kraj Dunava,
onde ću jo uloviti,
stisnit ću jo pod peruta,
pod kreluca, pod peruca.
Fala, fala, mila majko,
lepo ste nas darovali,
daroval Vas Bog, Marija
z lepim zdravlju in veseljU.
Daj nam Bože dobro leto!

Pri hišah, kjer nimajo otrok:

Bog daj, Bog daj dobro večer,
[daj nam Bože dobro leto,]
ranti, ranti, rantiteli,
daj nam Bože dobro leto,
Pojte, pojte petelini,
probujajte gospodarja,
gospodarja, gospodinjo,
da nam dajo našo pravdo,
našo pravdo, malo blaga,
Sir, pogačo previjačo.
Fala, fala, mila majko,
Itd.

Med kresovanjem pride gospodinja iz hiše, iz župnišča župnik in prinese dar, navadno dve jajci ali več pa kak dinar. Za darila nosi ena izmed Kresnic košarico. Kjer Kresnic ne obdare, kar se navadno ne zgodi, zapojo namesto »Fala, fala . . .« tako:

Pred vrati je borovica,
[daj nam Bože dobro leto,]
krepala Vas polovica,
vaša vrata so iz blata,
v vaši hiši sami miši,
vaši vrti sami krti.

Pri kresovanju tudi ni brez vraž. Kresnice pojo tako, da se petje med hišo in hišo nič ne prekine. Na primer, ko pojo »Fala, fala, lepo ste nas darovali . . .« se že pomikajo k drugi hiši, da tam takoj pričnó »Bog daj, Bod daj dobro večer . . .«. Kjer pretrgajo, pomeni to, da bodo imeli tam v tistem letu mrliča. Nesrečo pomeni, če se Kresnice smejejo med seboj. Pogovarjati se med seboj tudi ne smejo. Vse se mora vršiti svečano in pobožno, ker je njih pesem prav za prav molitev in klicanje božjega blagoslova na domove.

Na Vinici so zadnjič kresovale Kresnice leta 1912. Pozneje se niso odrasle sploh več oglasile. Po svetovni vojni sva s pokojnim nadučiteljem g. F. Lovšinom z združenimi močmi naučila skupino deklet, da so šle kresovat v Črnomelj, doma pa so kresovale samo še eno leto. Pozneje ne več. Od takrat dalje pa jaz vsako leto naučim skupino deklic, da kresujejo one, da se običaj popolnoma ne opusti.

Pesem Kresnic ni lahka, poje se v nekakem kanonu. Pričneta dve in drugi dve vpadeta s svojim drugačnim besedilom.

Kresnice narod zelo spoštuje. Sprejema jih z velikim veseljem, četudi so v sedanjem času Kresnice samo še male deklice.

Morda bodo belokranjski narodni prazniki, ki jih prireja društvo Bela Krajina, dali novo pobudo, da bodo odslej kresovala odrasla dekleta in ne več samo male deklice.

Naj bi se visoka pesem kresnih večerov razlivala čez širne planjave osvobojene in zedinjene Jugoslavije in njen blagoslov naj bi ležal nad sleherno slovansko kočo!

Bog daj. Bog daj dobro večer,
za večerkom bolje jutro,
daj nam Bože dobro leto!

Bavdek Leopoldina.

... za sokolskim praporom

Sokoli, jutri v Kamnik!

Kamnik vas vabi in se marljivo pripravlja, da vas gostoljubno sprejme

Kamnik, 29. avgusta

Letni sokolski nastop mora biti revija dela in vzgoje. Naj nastopa manjša ali večja edinica, naj nastopa več edinic skupno, nikoli se ne sme pozabiti na to, da je vedno glavno le, kak je bil nastop in ne kolik je bil. Zanimanje, ki vlada za velike prireditve gre na račun zanimanja za delo samo in njegovo kvaliteto. Težave manjših edinic so zaradi tega velike. Maloštevilno članstvo se zaman trudi, da bi doseglo večja društva in nudilo ono, kar občinstvo zahteva, namreč, nastop večjega obsega. Navezane so tudi edinice na sodelovanje in podporo močnejših društev, kar zopet ni v korist stvari same in vendar je mogoče pritegniti tudi širše občinstvo k zanimanju in spoznavanju sokolskega dela. Treba je seveda velike vztrajnosti in pridnosti. Sokolski nastop, tudi manjši, ki bo nudil sliko dobre organizacije, trdne discipline, skladnost in dela, ne bo zgrešil svojega namena; občinstvo bo razumelo, da je to tisto kar treba; vedno odloča notranja trdnost in duh in ne zunanja (številčna) moč, ki je lahko prav trhla. Da mora biti vsak nastop boljši od prejšnjega je zahteva, ki je ni spregledati, drugače pomeni nazadovanje društva.

Vabimo vse, da pridejo v nedeljo 1. septembra v Kamnik na nastop kamniškega Sokola. Poleg velikih skrbi in dela, ki ga je imel in ga bo še imel z nalogo, da si postavi dostojen lasten dom, ni pozabil na drugo pravo delo. Zaveda se, da je delo za zgradbo doma in skrb za druge potrebne materijalne stvari le sredstvo ne pa cili sokolski. Veliko truda je stalo, da se je odstranila zelo ukoreninjena misel, da je treba po starih izvoženih tirih dalje, ne tvegati ničesar in ne vznemirjati nikogar, miselnost, ki je bila vedno zadovolina s tem kar je imela. To pa ni sokolska miselnost in treba je bilo vnesti v društvo jasnost v njegovem delu in ciljih. Tako smo začeli z novimi silami in prebrodili marsikake težave. Predvsem pa smo sredi viharjev mirno in odločno nadaljevali delo v korist domovine in naroda. Morda boste razumeli napore, ki so s tem v zvezi, kajti časi niso prav nič ugodni za tako delo: mnogo tujih vplivov in misli nam nasprotuje. Sicer pa tem bolje! Bomo videli kaj zmoremo! Vsekakor bo kamniški Sokol vesel, če boste prihodnjo nedeljo prišli pogledat uspehe njegovega dela. Prvič bo letos nastopil na lastnem telovadišču in v lastnih prostorih in razumljivo je, da bo to zanj svečan dan, morda v dosedanjem delu najsvečanejši. Če boste hoteli z njim ta dan doživeti največje in najlepše veselje, veselje nad izvršenim delom, pridite. Vabimo vas ne samo v lastnem interesu, temveč v interesu nas vseh, v interesu sokolstva. Naj bi nam vsem ta nastop dal novih sil in moči za nadaljne delo.

Dvojni jubilej načelnika kamniškega Sokola

Prav je, da se ob svojem nastopu Sokol spomni tistih tihih in skromnih delavcev, ki jih ni videti ob letnih proslavah in se ne razumejo mnogo na razne učene razprave, ki pa so povsod tam, kjer je treba prijeti za delo. Saj je še dovolj takih, toda zelo malo jih je, ki bi pri tem delu vzdržali daljšo dobo, bodisi da jih ovira poklic in zahteve življenja, bodisi da opešajo. Naš načelnik br. France Hribar je eden teh redkih ljudi, ki ni nikoli omahoval in ne omahnil. Prihodnje dni bo slavil 50letnico svojega življenja, obenem je že preko 30 let, kar je član Sokola, prav to leto pa obhaja tudi 20letnico skoraj nepretrganega načelnikovanja pri kamniškem Sokolu.

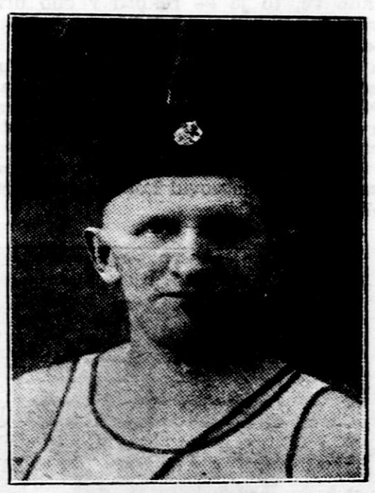

V Zg. Tuhinju je 21. oktobra zagledal luč sveta. Po končani ljudski šoli je prišel v Kamnik, kjer se je pri mojstru Lobodi izučil čevljarske obrti, ki jo kot samostojen obrtnik vodi še danes. Že leta 1906 se je vpisal v kamniškega Sokola in je nepretrgoma z izjemo dveh let, ko je služboval v Kranju, njegov član še danes. Vso svetovno vojno je bil v vojaški suknji in še po končani vojni tri mesece na Koroškem. Vrnil se je zopet v Kamnik in k Sokolu, kjer je od tedaj naprej, kakor že omenjeno, skoraj nepretrgoma načelnik in dostikrat ob pomanjkanju vodnikov za vse oddelke sam. V svojem zasebnem življenju se je moral kot skromen obrtnik boriti z velikimi težavami, katerim so se pridružile še družinske razmere. Pa je vendar ostal vedno isti, vesten in priden delavec, ki je ves prosti čas porabil za Sokola. Tudi je vedno našel čas in sredstva, da se je udeležil vseh vsesokolskih in pokrajinskih zletov doma in drugod.

Morda bi si prihranil marsikatero gorje, če bi tega ne delal, toda on je hotel biti to, kar je bil od početka: Sokol. Kot preprost človek je moral prenesti mnogo očitkov od onih »inteligentnih« ljudi, ki smatrajo svojo šolo za osebno zaslugo. Tyrševo načelo »ne časti in ne slave« se je nad našim Francetom Hribarjem v polni meri izpolnilo, ker za vso svojo dolgo dobo požrtvovalnega dela ni dobil prav nikakega priznanja. On pa je kljub vsemu vztrajal in ne bomo ga vprašali, če mu je žal, saj vemo njegov odgovor. Sokol bo znal ceniti njegovo delo, ki ni bilo stvar računa, ampak srca, kar je gotovo vredno več kakor zunanji uspehi. Toda ne mislite, da teh ni bilo, saj je k dvigu Sokola v zadnjih letih tudi on krepko pomagal. K njegovemu življenjskemu in sokolskemu jubileju mu iskreno čestitamo z željo, da bi še dolgo načelnikoval našemu Sokolu in bi se še nadalje tako dobro držal in nam ostal zdrav! Pa še nekaj: le dobro se postavi na nedeljskem nastopu! — Zdravo!

Sokol v Logatcu vas vabi

Kateri Sokol ni z veseljem vsaj enkrat pohitel na prireditev agilnega Sokolskega društva v Dol. Logatcu, saj je sokolska zavednost te naše obmejne sokolske postojanke vsem dobro znana? In kdor je bil enkrat pri teh notranjskih sokolskih bratih, je gotovo iskal prilike, da se spet vrne med nje. Takšna prilika se vsem Sokolom in prijateljem sokolstva nudi to nedeljo, 1. septembra, ko bo imelo Sokolsko društvo v Dol. Logatcu na svojem lepem telovadišču pred ponosnim Sokolskim domom svoj redni telovadni nastop, katerega program bo gotovo zadovoljil vse, ki bodo prihiteli, da vidijo plod vztrajnega dela logaških Sokolov.

Spored se začne že ob 9. uri dopoldne, ko bodo lahkoatletske tekme članstva v peteroboju. Ob 13. uri so na programu glavne skušnje za nastop, ki se začne ob 15.30, tako da je tudi iz oddaljene Ljubljane in vseh bližnjih krajev vsem omogočen pravočasen prihod, saj so železniške zveze z Logatcem dobre. Na sporedu telovadnega nastopa so: pozdrav zastavi in petje himne, nagovor in razne telovadne točke. Kakor že doslej večkrat, bo gotovo tudi to pot vzbudila največje zanimanje vrsta Ljubljanskega Sokola, ki bo nastopila s svojimi vajami na orodju. Posebno točko so iz Ljubljane napovedale tudi naraščanice na bradlji, a nastopile bodo tudi z dr. Murnikovo »Polonezo«. Po nastopu bo prosta zabava s plesom, pri kateri bosta sodelovali dve godbi.

Ker je to na našem obmejnem Notranjskem v letošnjem letu edini letni sokolski nastop, pričakujejo logaški Sokoli velik odziv iz vseh krajev Notraniske, zlasti tudi iz Ljubljane. Obisk in sodelovanje so logaškemu Sokolu že sedaj napovedala društva z Viča, Trnovega, Ribnice, Vrhnike in Ljubljanski Sokol. Obeta se torej v nedeljo prav lepa sokolska zabava v Dol. Logatcu. Sokoli in prijatelji sokolstva vabljeni!

Nastop sokolske čete v Laporju

Poljčane, 26. avgusta

Že v začetku junija je delavna sokolska četa v Laporju nameravala proslaviti 10-letnico z razvitjem prapora in z javnim nastopom, kar pa ji je bilo zaradi uredbe o prepovedi zborovanj onemogočeno in se je zato proslava vršila le v internem domačem sokolskem krogu v tesnem šolskem razredu brez sodelovanja javnosti.

To nedeljo pa so vrli laporski Sokoli-četaši svoj 10letni obstoj proslavili združen z javnim telovadnim nastopom na letnem telovadišču. Po pozdravu državni zastavi je spregovoril nadvse marljivi starosta brat Logar, ki je na kratko orisal borbenost 10-letnega dela laporske sokolske čete, ki je ena najdelavnejših pohorskega okrožja. Prapor, dar domačina notarja Ašiča, ima na eni strani zapisano: »Srce in delo domovini!« in v tem smislu je usmerjeno tudi udejstvovanje laporskega Sokola. Praporščak in načelnik Mastinšek je ob prisotnosti vseh oddelkov in zbranega občinstva obnovil prisego, da bo čuval sokolski prapor in bo dal, če treba zanj tudi življenje. Po petju državne himne, je bil telovadni nastop, ki je vseboval razen predpisanih prostih vaj še posebne skupinske, gimnastične vaje, igre, raznoterosti ter orodno telovadbo. Sodelovali so tudi bratje in sestre matičnega društva Sl. Bistrica. Po nastopu je zavladalo ob prosti zabavi, ki se je vršila v gostilniških prostorih s. Šifrerjeve, pravo bratsko razpoloženje. Želimo laporski marljivi sokolski četi še v naprej čim večjega razmaha v njenem delovanju in ji kličemo: »Le naprej. . .« Zdravo!

Sokolska proslava kraljevega rojstnega dne v Celju

Celjski Sokol se korporativno udeleži tudi odkritja kraljevega spomenika v Ljubljani

Celje, 29. avgusta

Sokolsko društvo Celje-matica bo proslavilo rojstni dan Nj. Vel. kralja Petra II. s tem, da bo priredilo na predvečer, v četrtek 5. septembra ob 19.30 na dvorišču mestne osnovne šole poleg telovadnice slavnosten zbor, najbrž skupno z društvom Celje I. Na slavnostnem zboru bosta dve godbeni točki, pozdrav državni zastavi in slavnostni govor. Udeležba na zboru je obvezna za vse pripadnike društva, ki naj pridejo tja v civilu z znakom.

Sokol Celje matica se bo udeležil odkritja spomenika Viteškemu kralju v Ljubljani dne 6. septembra korporativno s praporom. Zbor članov, članic v krojih, narodnih nošah in civilu bo pred kolodvorom pol ure pred odhodom jutranjega vlaka oziroma pred odhodom posebnega vlaka, če bo vozil. Bratje in sestre naj si kupijo legitimacije pri Putniku in si tudi sami preskrbe vozovnice. Kdor izmed bratov in sester ne bo mogel v Ljubljano, se naj udeleži slavnostne službe božje, kdor ima kroj, v kroju.

V zvezi s proslavo kraljevega rojstnega dne bo sokolstvo priredilo štafeto, ki bo ponesla iz sedežev vseh 25 žup pozdravno poslanico Nj. Vel. kralju Petru II. Iz Celja odide štafeta v sredo 4. septembra ob 10. uri dopoldne izpred Narodnega doma in bo krenila po Prešernovi ulici, Kralja Petra cesti, Miklošičevi in Gregorčičevi ulici na državno cesto v smeri proti Žalcu in bo predala poslanico v Krašnji tekaču ljubljanske sokolske župe.

Sokolsko društvo Celje matica vabi brate in sestre, da ob progi koder bo tekla štafeta, pozdravijo naše brate, ki bodo nesli poslanico našemu kralju, in pridejo k sprejemu, če jim bo le čas dopuščal. Brate hišne lastnike in sestre hišne lastnice prosimo, da izobesijo zastave, prav tako se priporočamo tudi ostalemu sokolstvu naklonjenemu občinstvu. Naše sestre naj bi z oken ali kakorkoli obsule brate tekače s cvetjem. Vsa sokolska društva ob progah, kjer bodo tekli prenašalci poslanice, bodo skrbela za dostojen sprejem tekačev, zato je še večja dolžnost pripadnikov matičnega društva, da s svojim sodelovanjem poveličajo prireditev. Zdravo!

Sokolsko društvo Celje-matica

Pomagajmo resnično potrebnim

ob bližajoči se zimi in vedno hujši draginji

Ljubljana, 31. avgusta

Draginja, ki zaradi sedanjih svetovnih razmer narašča tako rekoč od ure do ure, utegne imeti katastrofalne posledice, zlasti za one, ki so brez lastne krivde sploh brezposelni, ali ki nimajo stalnega zaslužka, zlasti pa za družine, ki imajo po več otrok, pa le malenkostne dohodke.

Če kdaj velja, velja sedaj, ko smo že pred jesenjo in šolo izrek: »Kdor hitro da, dvakrat da!«

Do sedaj je še šlo, revni otroci so letali bosi, napol oblečeni ali skoro goli. Gozd je nudil jagode, sadja so malo sem in tja »narabutali«, skakali so dostikrat, skoraj po cele dneve ob vodi in po nji in tako so na jed skoraj večkrat »pozabili«. Toda tega bo sedaj konec in pričnó se resne skrbi. Treba bo čevljev, perila, obleke, sukenj in najrazličnejših šolskih potrebščin. Kako dobiti in kje dobiti vse to? Želodec bo zahteval vsak dan svoje, četudi slabo in četudi ni izgledov, da bo draginja popustila. Vzeti ne smeš, ker ni dopustno. Prosjakov je tudi že mnogo. Številna socialna in karitativna društva tudi ne zmorejo vsega. Občina pa že itak doprinaša velike žrtve. Toda kdo naj priskoči še na pomoč? Državni ali privatni nameščenec kljub dobri volji ne more. Kratek odgovor naj bo! Oni, komur je sreča tako naklonjena, da ima vsega v izobilju! Ne mislim, s temi vrsticami izvajati na nikogar in nikakega pritiska, ampak naj bo to nekak apel na usmiljena in še ne okamenela srca onih ne redkih srečnikov, ki še niso poskusili, kaj se pravi biti lačen, hoditi skoro bos in raztrgan pozimi in v mrazu ter ležati s krulečim želodcem v nezakurjenih človeškega dostojanstva dostikrat nevrednih prostorih.

Kako srečni so oni, ki so se lahko že preskrbeli s kurivom, živili vseh vrst, z obleko in obutvijo, tako da se jim ni bati ne lakote, ne mraza.

Pri tem si dovoljujem citirati v izvlečku nekaj stavkov, ki sem jih leta 1932 objavil s svojim letakom v obliki apela, ki sem ga izdal kot bivši načelnik socialnega odseka nekdanje občine Moste pod naslovom »Občani!«

Tako na primer: »Težke čase preživlja danes svet. Da pa lažje dočakamo izboljšanje, je treba, da smo složni, strpljivi in človekoljubni. To moramo biti vsi! Oni, ki se jim dobro godi, naj hvalijo Boga in usodo, ki jim je naklonjena in naj se spomnijo na svojo dolžnost. Ta dolžnost je: ljubezen do bližnjega! Ta zahteva, da vsi in vsak brez razlike mišljenja in nazorov pomagamo svojemu bližnjemu-človeku, če je pomoči potreben. In to predvsem v današnjih težkih časih! Pri tem ne vprašujmo, kakega mišljenja in katere vere si. Dovolj naj bo, da uvidimo na prošlicu potrebo in pomagajmo mu radevoljno in z najboljšim namenom itd. Bliža se zima! Brezposelnost bo večja, pridobitnost manjša, preživljanje pa mnogo težje kakor je bilo v letnem času itd. Gotovo je pa v naši občini, kakor tudi v vsaki občini, kaj takih revežev, kateri so podpore ne samo potrebni in tudi vredni, ki se pa ne upajo od hiše do hiše iti prosit. Pogosto pa sploh ne morejo nikamor in trpe največje pomanjkanje doma, ko jih nihče ne vidi in nihče ne sliši itd. Zavedajte se, kako je bilo vam pri srcu, če ste bili že kdaj v stiskah. Zavedajte se pa tudi, da se vsakemu človeku lahko kolo sreče zasuče in kako bi bilo vam pri srcu, če bi morali čakati na javno pomoč. Naj vam bodo pred očmi besede: »Imejte usmiljenje in usmiljenje boste dosegli!«

Ne bojte se vsled tega prostovoljnega davka za svoje imetje. S tem, da pomagate svojim potrebnim in vrednim, isto ni v nevarnosti. Ravno nasprotno s svojimi dobrimi deli si boste pridobili spoštovanje do sebe in vašega premoženja tudi pri onih, ki vam morda zavidajo srečo in ki v svoji bridki usodi dostikrat čez dan niti ne vedo, kam bodo zvečer položili svoje izmučeno in hirajoče telo. Poleg tega niti ne vedo dostikrat, kje in s čim naj si uteše spremljajoč jih nezaslužen glad. V današnjih časih ne koristi ne nerganje, ne zabavljanje, ne rovanje, ampak je treba, da smo res ljudje in da smo prežeti dejanskega usmiljenja. Kakor ni ostal takrat ta moj apel brez odziva, tako se ni bati, da bi te vrstice naletele na gluha ušesa, kamenita srca, ali celo na nerazpoloženje.

Nihče ne more reči, da tako trgovci pa tudi mnogi zasebniki ne store svoje dolžnosti. Ker pa je današnja stiska tako huda in utegne biti še hujša, se mi je zdelo potrebno, da sprožim te vrstice in upam, da ne bom z njimi nikogar ozlovoljil. Vsak, kdor je dosedaj prispeval, bo gotovo upoštevaje nujno potrebno pomagati najpotrebnejšim, sam od sebe in iz najboljšega namena še nekoliko dodal, bodisi v blagu ali denarju in uspeh ne bo izostal. Izostala pa gotovo tudi ne bo hvaležnost podpiranih revežev. Kdor pa dosedaj še ni pomagal revežem, naj to stori vsaj sedaj, ko je sila velika.

Socialni urad, ki ima gotovo najpopolnejšo kartoteko vseh ljubljanskih revežev, bo pa gotovo z veseljem in rad sprejel nalogo razdeljevanja po okrajih. Morda bi se to zbiralo pod naslovom: »Izredna pomoč«.

Juh August
sodni nadoficial v pokoju.

Posetite jutri

sokolsko telovadbo

v Štepanji vasi

Z Jesenic

— **Zvočni kino Radio** predvaja v soboto in nedeljo ob pol 9. zv. (v nedeljo tudi ob 3. pop.) velefilm »Tragedija Šanghaja« s slavnim ruskim igralcem Inkišinovim v gl. vlogi. Med dodatki domač kulturni film »Pionirji obrambe našega neba« ter najnovejši vojni zvočni tednik. Sledi za praznik »Nevidni sovražnik« (Izgubljena patrola).

SAMO NOREC

Čuvaj: Zunaj čaka nekdo in vprašuje, ali nam ni pobegnil iz umobolnice kak norec.

Ravnatelj umobolnice: Zakaj?

Čuvaj: Mož pravi, da mu je nekdo ugrabil ženo.

†

Včeraj je dotrpela naša

Božica

Pokopali jo bomo v Velikih Laščah v nedeljo 1. septembra ob 5. uri popoldne.

VELIKE LAŠČE, dne 31. avgusta 1940.

Družine:
ŠTIBLER, PUCELJ, ILGO,
DE COSTA, ANDOLŠEK